

НА КОЈОЈ ОБАЛИ

На којој обали ријеке да те тражим
гдје су бродови усидрени или плове.
Слику ти гледам и очи влажим,
изнова пишући стихове ове.

Пожелим да сам залутали вјетар,
да се изгубим у твојој коси.
Сунчеви зрак, дуге спектар,
и да ме олуја теби носи.

Залазак сунца, да л' гледаш сама,
смирај дана у ноћи с ким си.
Помисао на тебе ... у срцу драма
када си ту и када ниси.

Све је сликано ликом твојим,
Прољећа, лета, јесени, зиме.
Име ти пишем и слова бројим,
У души дубоко царују плиме.

ЛУТАМ ПО ГРАДУ

Лутам по граду у ком те нема,
да си отишла већ одавно знам.
Жудња за тобом кофере спрема,
не могу више без тебе сâм.

Бројим сате, кораке, дане,
ноћи и јутра и звијезде пале.
Нисам ни заспао, чекам да сване,
на прозор куцају птичице мале.

Пјсме ти пишем па их читам,
име ти дозивам кроз пусти град.
Улице слијепе за тебе питам,
не могу да обуздам чежње глад.

Нек ниси моја, само дођи,
да те сретнем на старом мјесту.
Улицом својом снена прођи,
да бол пошаљем на пусту цесту.

А НЕМА ТЕ

Од када те нема, лишће увело је,
И оно зелено што зиму чека.
Сунца на небу нестало је,
И све ме хвата туга нека.

Рекла си да идеш и да се вратиш,
чекам те ко зора јутро што чека.
Док негдје трагове љубави пратиш,
а мене убија самоћа пријека.

Да се јавиш, нема ни гласа,
Ехо се враћа именом твојим,
Рањено срце тражи спаса,
Залуд га тјешим и сузе бројим.